

Sygn. akt I ACz 318/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Kowacz-Braun

Sędziowie: SSA Maria Kus-Trybek

SSO del. Marek Boniecki (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko A. M.

o rozwód

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt. XI C 3171/13

postanawia: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Powódka K. M. w sprawie o rozwód wniosła o udzielenie zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego małoletniej córki stron N. M. poprzez zobowiązanie pozwanego A. M. do płacenia na rzecz córki kwot po 500 zł miesięcznie z góry do dnia 5. każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności.

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania zobowiązał pozwanego, aby przekazywał na utrzymanie małoletniej córki N. M., urodzonej (...) kwotę po 400 zł miesięcznie, płatną z góry, począwszy od dnia 3 grudnia 2013 r. do dnia 10. każdego po sobie następującego miesiąca, do rąk matki małoletniej – K. M., wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat w terminie oraz oddalił wnioski o udzielenie zabezpieczenia w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy ocenił, że powódka wykazała, że na pozwanym jako ojcu małoletniej N. ciąży obowiązek alimentacyjny, który zresztą częściowo realizuje, przekazując kwoty po 300 zł miesięcznie oraz dodatkowo partycypując w pokrywaniu innych wydatków związanych z utrzymaniem córki. W aktualnej sytuacji, wobec sporu między stronami, powódka jako sprawująca bezpośrednią pieczę nad dzieckiem, winna mieć możliwość dysponowania stałą kwotą alimentów, którą mogłaby przeznaczyć na zaspokojenie potrzeb córki, które są jej najlepiej znane. Pozwany z uwagi na charakter wykonywanej pracy często przebywa poza miejscem zamieszkania, wobec czego nie jest w stanie adekwatnie i szybko reagować na potrzeby córki. Zdaniem Sądu pierwszej instancji kwota 400 zł miesięcznie nie jest wygórowana w stosunku do możliwości majątkowych i zarobkowych pozwanego. Wykazywane przez pozwanego wynagrodzenie, nawet po uiszczeniu alimentów są wystarczające do pokrycia kosztów jego utrzymania, zważywszy, że częściowo ponosi je wspólnie z rodzicami, u których mieszka. Ponadto wynagrodzenie to znacząco przewyższa dochody powódki, która utrzymuje się z zasiłku w kwocie 522 zł. Zasądzona tymczasowo od pozwanego kwota

alimentów – w ocenie Sądu Okręgowego – nie pozwoli na zaspokojenie wszystkich potrzeb małoletniej, na które składają się m.in. wydatki na środki czystości, pieluchy, ubrania, szczepionki, a także udział w kosztach utrzymania domu, w którym mieszka wraz z matką i jej rodzicami. Pozostałą jednak koszty utrzymania winna ponosić powódka, wykorzystując posiadane możliwości pozyskiwania dodatkowych środków. Sąd pierwszej instancji wskazał także, że na obecnym etapie postępowania nie jest możliwe dokładne ustalenie zakresu usprawiedliwionych potrzeb małoletniej oraz możliwości majątkowych i zarobkowych stron.

Jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy powołał przepisy art. 730 k.p.c., art. 730¹ k.p.c., art. 753 k.p.c. oraz art. 133 k.r.o. i art. 135 k.r.o.

Postanowienie powyższe w zakresie udzielonego zabezpieczenia zaskarżył w całości pozwany, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie wniosku, względnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że: 1) pozwany nie dostarcza środków pieniężnych powódce na utrzymanie małoletniej N., 2) pozwany jest w stanie przekazywać na utrzymanie córki kwotę przekraczającą 300 zł miesięcznie, 3) zachodzi potrzeba zabezpieczenia środków pieniężnych na rzecz małoletniej.

Pozwany podniósł, że dobrowolnie przekazywał środki na utrzymanie córki, nie uchylał się od tego obowiązku, a kwota 300 zł jest maksymalną, którą może przekazywać z uwagi na swoje możliwości zarobkowe oraz koszty ponoszone w związku z przygotowywaniem się do wyjazdów i utrzymywaniem bieżącego kontaktu z rodziną oraz powódką w sprawach córki.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy nie wskazał w uzasadnieniu swojego orzeczenia, jaką wysokość kosztów utrzymania małoletniej córki stron uznał za uprawdopodobnioną, to nie sposób uznać, że zasądzone od pozwanego z tytułu zabezpieczenia roszczenia alimentacyjnego świadczenie jest wygórowane. Pamiętać należy, że zarówno przepis art. 730¹ §1 k.p.c., jak i art. 753 §1 k.p.c. za wystarczające dla udzielenia zabezpieczenia uznaje jedynie uwiarygodnienie roszczenia. Choć zasadniczo same twierdzenia strony za wystarczające do uprawdopodobnienia roszczenia także co do jego wysokości uznane być nie mogą, to jednak bezsporne okoliczności rozpoznawanej sprawy (wiek dziecka, miejsce zamieszkania) wsparte zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie pozwalają uznać podanych przez powódkę wydatków na utrzymanie małoletniej za zawyżone. Istotne znaczenie przy tym ma, że pozwany zasadniczo nie kwestionował przynajmniej w znaczącym zakresie potrzeb córki i kosztów z tym związanych.

Za chybiony uznać należało zrzut błędnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, jakoby pozwany nie dostarczał powódce środków na utrzymanie dziecka. Po pierwsze, Sąd pierwszej instancji wyraźnie wskazał, że pozwany przekazywał na rzecz córki środki pieniężne oraz pokrywał inne wydatki związane z jej utrzymaniem. Po wtóre, zgodnie z ugruntowanym poglądem orzecznictwa, osoba uprawniona do otrzymywania alimentów ma prawo ich dochodzenia na drodze sądowej nawet wówczas, gdy pozwany płacił dotychczas alimenty dobrowolnie (por. m.in. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 1951 r., C 98/51, OSN 1952, nr 2, poz. 38). Ten ostatni argument przesądza również o bezzasadności zarzutu dotyczącego błędnego, zdaniem skarżącego, przyjęcia, że zachodzi potrzeba zabezpieczenia środków pieniężnych na rzecz małoletniej N..

Prawidłowo przyjął także Sąd pierwszej instancji, że comiesięczne łóżenie na utrzymanie małoletniej córki stron kwoty 400 zł leży w możliwościach zarobkowych pozwanego, nawet przy wysokości deklarowanych przezeń dochodów. Skarżący nie uprawdopodobnił, a nawet nie wskazał konkretnie, jakie koszty musi ponosić w związku ze swoim utrzymaniem, wyjazdami czy kontaktami z dzieckiem, co uniemożliwia bardziej szczegółowe odniesienie się do

zarzutu sformułowanego w tym zakresie. Niezależnie od powyższego zważyć należy, iż dotychczas świadczone przez pozwanego na rzecz córki kwoty, pomijając partycypację w innych wydatkach, nie były znacznie niższe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podst. art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. postanowił jak w sentencji.